

„Ja, nu erindrer jeg det. Der stod saa meget om det i Bladene.“

„Det tror jeg! Det var jo en slem Blame for Familjen. Man har aldrig hørt fra ham siden. Han er gaaet tilbunds et eller andet Sted i Verden. — Aa hør, Direktør Zaun! Gør mig den Tjeneste at se paa den Herre, der staar derhenne og læner sig til sin Stok! Ham med Kikkerten.“

Direktøren fik sin Næseklemmer frem og anbragte den med et Tryk af den samlede Haand foran en Guldlorgnet, der i Forvejen red paa hans orientalske Ansigtspukkel.

„Den Herre? Ham saae jeg før, da vi gik herved efter Lunchen. Han sad derinde i Haven under en af de store Viftepalmer. Det er vist en Russer. Han kunde godt se ud til at rekreere sig hernede efter et længere ufrivilligt Ophold i Sibirien.“

„En Russer? Jamen ... Nej ... Jo, min Sæl og Salighed! Det er Dihmer! Det er ham selv!“

„Godsejer Dihmer?“

„Næ, jeg veed dog ikke ... det Skæg! Og alligevel! ... Jeg tror, jeg vil kalde.“

„Men gaar det an? Jeg siger Dem, jeg er temmelig sikker paa, at det er en forvist Russer.“

„Jeg vil alligevel prøve ... Dihmer! Torben Dihmer!“

Skikkelsen derhenne foer sammen, og Kikkerten forsvandt ned i Kappelommen, mens Manden vendte sig om efter Lyden.

„Jo, vist er det ham! Den Vædderprofil er da ikke til at tage Fejl af! ... Dihmer! Gamle Ven!“